

POR Gazeen 78

EDITORIAL

Drazí čtenáři,

po dalším náročném a neobvyklém roce se opět nacházíme v době předvánočního shonu. Je to také doba, kdy máme tendenci hodnotit kalendářní rok, který právě končí. A asi málokdo může říct, že si ho bude pamatovat jako rok dobrý. Naštěstí my, jelikož jsme škola, máme tu výhodu, že si můžeme dovolit luxus, který říká, že se teprve blížíme do polohy a před sebou máme zasloužený oddechový čas v podobě vánočních prázdnin. A jsem si jistá, že time out si zaslouží oba týmy. Jak tým Sborovna, tak tým Studenti. Není chybou týmu Studenti, že hlavní trenér minulý rok snížil tréninkové dávky na naprosté minimum. Přesto se Studenti i letos snaží, aby se Sborovnou uhráli alespoň čestnou plichtu. A protože je to vysoký cíl, Studenti se nebojí získávat nové zkušenosti a osvojovat herní triky na farmách v zahraničí. Přes letní prázdniny se místní hrací pole hodně změnilo a je skoro k nepoznání, což ne každý kvituje s povděkem. Ovšem Studenti využívají svou početní převahu a nasměle a opatrně mění vzhled hřiště zpět k obrazu svému. Tým Sborovna je v jisté výhodě a nemusí své složení měnit často, v týmu Studenti dochází minimálně jednou za rok k masivnímu střídání. Sborovna odcházejícím hráčům rozdává přestupní listy a vyšle je bojovat do vyšší ligy. Ve vzácných případech se stane, že tým Sborovna je časem obohacen o bývalého hráče z týmu Studenti. Je to takový spojovací článek, který ví, jak se hraje za oba dva týmy.

Ale abych už upustila od sportovních metafor. V tomto čísle najdete ještě mnoho dalších příspěvků, protože se redakce Porgazeenu rozrostla o mnoho nových členů, nejenom pišících, veršujících, kreslících, ale i dělajících tu neviditelnou mravenčí práci v pozadí. Všem děkuji a vy ostatní vězte, že dveře redakce jsou stále otevřené.

Užijte si krásné a pohodové Vánoce a ať je ten nadcházející rok pro nás všechny dobrý!

Vaše Klára

PS: Ještě dlužím splnit přání o užití přechodníku panu profesorovi Ruferovi, kterému se zjevně zalíbilo být v Porgazeenu i jinde než jen v perlách. Takže, pane profesore, májíc toto na paměti, přeji Vám jen pozorné studenty ve školních škamnách.

STALO SE

Dočkali jsme se podzimní ŠvP! * Famy od instruktorů zamávaly školou. * (ne)party u JH ve 23:30 * Septima ohromila barvou účesů. * maturitní fotky profesorů aktualizovány * Epic battle: oktáva + rodiče vs. AV. * Povinné testování je zpět, očkování neočkování. * Nové rekonstrukce aka odstíny šedé a šedivé * Jídelnou už není pavilon, ale aula. I s milou paní ohřivačkou v zástěře. * VK, nejznámější primán * Porgovská drbna is the new Gossip girl of PL. * Anketa o nejhezčího septimána. Je to ok? * MJ řadí se studenty v ÚOCHB. * Halloweenská TOS úspěšná, vyhrálo trio ze sexty. * Sextánů je 12, DS se z Havaje vrátil předčasně. * Prima v karanténě, kvinta částečně. * ČUVUN je plný PD. * Oktáva vyhořelá. Chemický blok každý čtvrtek v rozkladu. Kauza seminárky. This is fine. * JP overrated? * Záchodová kultura ožila. Díky! Vivat sterilní vandalismus. * Tercie vs. septima. * Padá elektřina, něco si přej! * Sebrali mikrovlnku z ČUVUNu. Padá dál. * Septimo, septimo, ničíš školní majetek! * RZ často vídána po boku VV. * VS ? LS * MK + ED středem pozornosti * Terciánky a mladší i starší chlapci. * kdotoje.porgazeen.cz; děkujeme MJ * Stálice na konec: nově LP + VŠ * MŠ + RL * EB + AB * EF + MF * ŠŠ + JK (mimo) * MLH + EH

Rubín mezi květy

Růže rubínem mezi květy jest,
nejkrásnější a rudá jako krev.
Navzdory i zimě dokáže kvést.

Jak krev okvětní lístky rudé.
Na nich třpytí se kapky rosy
jako slzy na tváři bledé.

Markéta Šídlová (sexta)

zlobazávistzášť

1. Večer zahalil město naoranžovělou vatou. Prodíráme se davem přerostlejších hipíků v nepadnoucích sukňích. Kyvadlo se kejeve ze strany na stranu, ale jenom když se mu zrovna chce. Na betonový zídce stojí z každé strany jedno Železný ohniště. Občas se mi nechtělo nic než si do něj lehnout a předstírat, že hořím obklopený tou naoranžovělou vatou.
2. Mladý lidi sem chodí polykat pilulky a pít. Občas někdo přepadne přes okraj dolů a promění se v malou, neškodnou, dvourozměrnou skvrnu kdesi hluboko pod námi.
3. Z tohoto místa tryská patos a snáší se na celý město jako sprška slin. Fakt to tu nesnáším.
4. Otáčíš se směrem k záplavě světla, nad kterou pořád visí ta naoranžovělá vata. Ukazuješ na náhodný budovy v tom přežloutlým bordelu pod náma. Absolutně mě to nezajímá.
5. Je 16. listopadu večer někdy ve 21. století. Zejtra vyjdou tam dole do ulic spousty lidí s fotkama usměvavého Václava Havla. Kdyby chtěli, mohli by si klidně stvořit Havla nového, digitálního, kapesního. Každý rok, vždy 17. listopadu, by nenápadně připomněl, že pravda a láska... Bylo by to symbolické, ale tak to máme rádi.
6. Snažíme se najít cestu zpátky. Na každém třetím kroku zakopáváme o prázdnou láhev od chlastu.
7. Na ulici Milady Horákové kvílí tramvaje. Kdykoliv nějaká projede kolem, nikdy se neubráním krátké myšlenky, co by se stalo, kdyby mě smetla s sebou.
8. Zejtra ale musím do ulic s transparentem. Budu to tak dělat, dokud Václava Havla někdo neuvězní v mobilním zařízení. Aby mi každý rok připomněl existenci těch abstraktních konceptů, kterých si tu opravdu považujeme.
9. Jako... uhh... pravda... a uhhh... hodnoty a uhhh víšco... demokracie.
10. Pozítří pošleme policajty ve jménu pravdy a lásky mlátit zmrzlý lidí na běloruskou hranici.
11. Fakt se mi moc nechce tady žít. Kdybych teď zavřel oči, usnul bych. Tupě zírám skrz noční Letenskou pláň. Ptáš se, co to se mnou kurva je. Nechce se mi nic vysvětlovat, takže se jenom pousměju.
12. Naivita je správná. Měli byste být naivnější.
13. Nad městem visí pořád ta stejná naoranžovělá vata.
14. Šťastný Den boje za svobodu a demokracii.

Mikuláš Fantys (oktáva)

10 postřehů z USA

Coca-Cola na každé benzínce

Klasická představa o nezdravé Americe určitě nevznikla náhodou. Chipsy, pizza, cola... Místní jsou zvyklí alespoň jednou denně přizastavit na pumpě a přivést domů kelímek softdrinku pro každého člena rodiny. Často přitom ani nemusí opustit pohodlí svého auta – pro tyto příležitosti tu mají zřízena speciální okénka. Jejich „small“ navíc odpovídá našemu „large“ (takže si dokážete představit tu velikost!) a nevyjde ani na \$1. Když už jsme u těch nápojů, jakživ tu nikdo neslyšel o rychlovarné konvici. Bez legrace. A čaj z mikrovlnky teda nepodporuju.

Small talk

Stalo se vám v Čechách někdy, že na vás začal v obchodě mluvit úplně neznámý člověk? Asi by vám to připadalo zvláštní. V Americe je to však naprosto přirozené a na denním pořádku. Naopak lidi můžete nepříjemně překvapit, když se jich nezeptáte, jak se dnes mají, nebo jednoduše nenavázete krátkou konverzaci.

Hlavním jídlem dne je večeře

Naopak oběd se většinou jí někde „za pochodu“. V případě středoškoláků nejčastěji ve školní jídelně, která se ale od té české hodně liší. Začíná to výrazně širší nabídkou jídel – vybrat si můžete z mnoha burgerů, sendvičů, kuřecích nugetek, mac&cheese, několika druhů pizzy (nesmí chybět!) a mnoha dalšího. Prakticky nikdy byste však nenašli něco zdravého. Ted' ale pozor, přichází jedno z nejabsurdnějších pravidel americké high school: povoleny jsou pouze jednorázové vidličky a lžíce. Nic jiného a bez výjimek. Dokonce ani plastové nože, protože ty jsou údajně příliš nebezpečné a děti by si s nimi mohly ublížit.

Milion fastfoodů a restaurací

Jak často doma vaříte? Američané skoro vůbec. Místo toho si klidně každý den zajedou pro již připravenou večeři do nějaké restaurace, kterých je i na maloměstě a v jeho okolí všude spousta – od velkých řetězců jako McDonald's, Wendy's a Taco Bell až po vynikající autentické mexické restaurace.

Autá

V řídce zalidněných oblastech, jako je třeba právě Midwest, se bez auta neobejde nikdo. Prakticky všechny děti si úderem šestnáctých narozenin vyzvednou řidičák poté, co v patnácti absolvují nenáročnou zkoušku. Ve škole pak dostanou přidělené místo na obrovském parkovišti, větším než u českého supermarketu, které si můžou vyzdobit barvou a štětce dle svých představ. Mezi místní automobilové oblíbenky patří hlavně jeepy a velké americké trucky, které posunou letní projížďky na úplně jinou úroveň. K vidění jsou občas i tesly. K těm mám i jednu neveselou historku. Právě teslu totiž dostal k sedmnáctinám můj kamarád Parker. Úplně novou, krásnou, se vším všudy. Snad ani nechci hádat, kolik stála. Hned třetí den ale (ne)slavně skončila doslova namotaná na sloup. Nikomu se naštěstí nic nestalo, nicméně jeho rodiče si budou tuhle investici asi ještě chvíli vyčítat.

Snapchat, TikTok, Twitter

Zlaté trio amerických teenagerů. Kdo je nemá, jako by nebyl. Těsně za nimi se drží Facebook a Instagram. To abyste věděli, do jakých dms máte sledovat, popř. do jakých dms vám bude sledováno.

Vztahy od školky, všude

Na chvíli se zamyslete, kdy se vám někdo poprvé líbil, kdy jste si dali první pusy nebo kdy jste s někým poprvé začali chodit. Nebo se vším čekáte na tu pravou / toho pravého? Vaše odpovědi se pravděpodobně budou výrazně lišit od odpovědí průměrného Američana. Tady se děti odmalička přiro-

zeně hrnou do vztahů, a to se vším všudy. Sedíte-li u stolu se sedmi teenagery, šest z nich bude pravděpodobně zadaných. A jestli ne, budou zadaní příští týden. Nikomu, nezávisle na vzhledu a osobnosti, nedělá problém najít si partnera a za pár dní oficiálně oznámit, že jste spolu, i když se třeba prakticky zase tolik neznáte. Nic jako soukromí tu navíc neexistuje, takže vězte, že si o tom bude šuškat celá škola.

Sporty

Neodmyslitelná součást amerických škol, ale i společnosti obecně. Středoškoláci se ženu za stipendii, vysokoškoláci za úspěchy, aby si stipendia udrželi, profesionálové za uznáním a penězi a celý národ je přítom všechny pozoruje. Přináší to s sebou obrovské množství stresu, ale vášeň převažuje. Američané tím žijí. Co se týče high school, studenti se mohou v průběhu jednoho školního roku postupně věnovat až třem sportům. Moje škola nabízí na podzim americký fotbal (kluci), volejbal (holky), fotbal (k, h), tenis (k), golf (h) a přespolní běh (k, h). V zimě potom basketbal (k, h), plavání (k, h), wrestling (k) nebo gymnastiku (h). A konečně jarní sezóna se točí kolem baseballu (k), softballu (h), tenisu (h), golfu (k) a atletiky (k, h). Všechny týmy soutěží s okolními školami a v případě, že se jim hodně daří, mohou se probojovat až na státní, případně celonárodní mistrovství. Jestliže jste někdy viděli klasický americký film nebo seriál, určitě si vybavíte typické bundy, které členové týmů nosí. Ve skutečnosti má na ně nárok každý, kdo se účastní alespoň jednoho sportu na tzv. Varsity úrovni, čili té hlavní. Na zádech hrdě vystavujete své příjmení a nášivky za své sporty a úspěchy, na prsou zase první písmeno své školy – proto se jim říká letterman jackets.

Americký patriotismus

Dle slov mého učitele na US History jsou Američané celkem namyšlení, ale to jim konečně pomohlo vyhrát dvě světové války a vyřešit mnoho vážných konfliktů. Něco na tom bude. Po svých osmi měsících v Indianě jsem pochopila, že spíš než o namyšlenost jde o hrdost, k níž jsou přímo i nepřímo vedeni odmalička. Místo říkadla se učí nazpaměť Pledge of Allegiance, kterou poté povinně předřikávají každé školní ráno následujících nejméně dvanáct let. V každé třídě musí být také dle zákona vyvěšena vlajka, což jsem si upřímně ani neuvědomila, dokud mě na to můj angličtinář neupozornil. Na očích ji totiž máte

úplně všude! Před rodinnými domy, na parkovišti, u hřišť, na benzínce... Nejkrásnější okamžiky vzdychky vznikají kolem sportovních událostí, protože před každým zápasem či závody se hraje hymna. Bez výjimky. Všichni přítomní se zastaví, povstanou s pravicí na srdci nebo někoho chytanou za malíček a hrdě za poslouchání „The Star-Spangled Banner“ vzhlíží ke stožáru. Dbát se však musí i na pravidla. Vlajka se například za žádných okolností nesmí dotknout země. A v případě, že se to někomu „povede“, musí se spálit a nahradit. Dokonce je specifikovaný i způsob jejího skládání. Pokud se ho nenaučíte, vysloužíte si pravděpodobně pěkných pár pohrdavých pohledů.

Spousta dalších maličkostí

Jako výměnný student musíte ve škole počítat s mnoha zdánlivě nepodstatnými komplikacemi. Když pomínu to, že jsem se nejméně první dva týdny neustále ztrácela a objevovala se na úplně jiných místech, než jsem měla a chtěla, mým největším nepřítelem byly obyčejné skříňky. Používají se tu standardně tzv. „wheel combination locks“, se kterými se v Evropě jen tak nesečkáte. Hned první den jsem kvůli tomu přišla o 15 minut pozdě na hodinu – zámeček jsem prostě nerozlouskla. Možná si říkáte, že byste se na to na mém místě vykašlali, šli do třídy a vyřešili hloupou skříňku později. To by vás však mohlo stát až vyloučení. Po škole se totiž nesmí chodit s batohy. V reakci na všechna ta střílení a napadení (nejen ve školách) už zkrátka Američané nechtějí nic riskovat. Co se týče bezpečnosti, jednou měsíčně máme navíc povinné preventivní cvičení pro případ tornáda, požáru, zemětřesení, bomby, ozbrojeného útoku a mnoha dalšího. Nechybí ani pravidelné namátkové testy na alkohol a drogy.

Andy Poláková (septima)

Pražských práv posluchačem

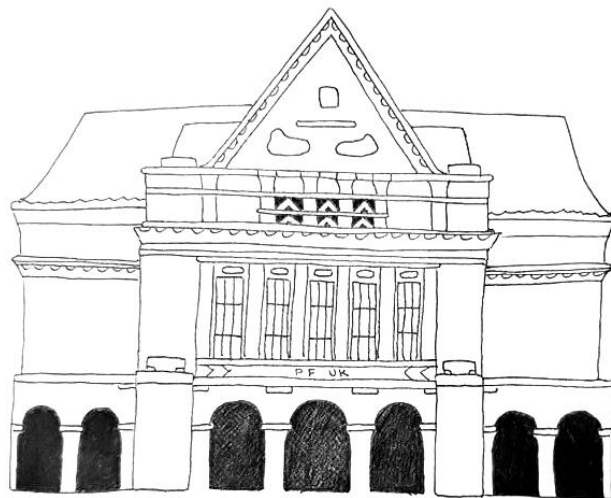
Moji milí spolužáci, možná si říkáte, proč se na Vás obracím ve školním časopise, když jsem již třetím rokem z Vaší školy úspěšně pryč. A navíc mne mnoho z Vás asi ani nezná, neb přetrvávající situace prakticky znemožnila pořádání všech akcí školních i neškolních, a na teď už Vaší školu nastoupila nová porgánská generace. Přesto jsem si řekl, že si stříhnu článkový reparát, splním svůj slib daný dávno v době předkovidové šéfredaktorce tohoto časopisu, a popíši Vám zde stručně v několika bodech, proč se po úspěšně složené maturitní zkoušce vydat vstříc studiu práv na Právnické fakultě Univerzity Karlovy.

1/ Právo je vzdělání všeobecné. Neb skoro ke všem oborům lidské činnosti existuje právní úprava. Slavný kameňák „FSV, VŠE, případně jiná lepší gymnázia“ uslyšíte sice v průběhu studií nespočetněkrát, nicméně pravda je, že málokterý obor je tak všepostihující jako právě právo a právní věda.

2/ Právo se dá vystudovat i bez přesvědčení stát se právníkem. Tím nechci prosím vůbec naznačit, že jsou práva tzv. tramvajovka, to opravdu ne! Nicméně je můžete dobře vystudovat i bez toho, aniž byste dostali do kolébky svoje první ÚZetko a hráli si doma na advokátní kancelář. Navíc vám už magisterský titul z práv před jménem skýtá široké možnosti kariérního uplatnění i mimo klasické právní profesí jako soudce či advokát.

3/ Právním vzděláním můžete pomáhat lidem, i když nesnášíte krev. Rolí laskavých zachránců mají v této republice obsazenou lékaři, ale stejně tak jimi jsou i právníci. Stát potřebuje soudce a státní zástupce s hlubokým smyslem pro spravedlnost, srdnaté advokáty ochotné zastupovat lidi ve skutečných problémech a v neposlední řadě i schopné a chytré legislativce, kteří budou psát kvalitní zákony, podle nichž se bude celá země řídit. Tihle všichni lidé mohou reálně zlepšit život v České republice, a přitom nemusejí ani jednou vidět injekční stříkačku či navštívit pitevnu. Snad s výjimkou určitých trestních kauz.

4/ Právo studují různí lidé. Různí lidé z různých koutů Československa (opravdu!), s různými koníčky, z různých prostředí a s různými politickými názory.

To platí asi obecně o všech vysokých školách, na něž se dojíždí z větší dálky, a je to skvělé! Oproti střední škole, kde pocházejí všichni většinou z jednoho města či jeho okolí a většinou ze stejné společenské třídy, je to nesmírně obohacující. Mimochodem práva jsou tradiční odrazový můstek do politiky, takže pokud míříte tímto směrem, vzhůru do toho.

5/ Právo studují porgáni. A je jich tu dost! V šestisetřicetiletém ročníku jsou většinou dva tři, ale i tak se s nimi potkáváte prakticky denně. Ze třídy o čtyřicet, respektive šestadvaceti studentech to není vůbec málo. PORG je sekta, v tom nejlepší smyslu, i na právní fakultě.

6/ Právo je obor argumentativní. To je taky poučka známá a oblíbená. Ale je to velká pravda – právo je totiž to, co si dokážete vyhádat, obhájit a podložit, samozřejmě v určitých mezích. Studenti přírodních věd, počítajte v to i medicínu a matematiku, z nás šílí – slinivka bude vždy slinivka, ale o pojetí jednotlivých druhů neplatnosti v právu se dá diskutovat nekonečně.

7/ Právo se studuje v krásné budově. Ou kej, to je trochu vedlejší důvod, ale sama budova mé fakulty je neskutečné dílo nevyčísitelné hodnoty, jejímž autorem není nikdo jiný než zakladatel moderní české architektonické školy Jan Kotěra, který se její dostavby Bohu žel nedožil. I přes mnohé rekonstrukce diskutabilní kvality (ano, i u nás je řečneme zvláštním způsobem řešena půda) z budovy všude dýchá Ko-

těřův a Machoňův duch. Jo, a doopravdy máme plně funkční páternoster!

Nuže, doufám, že se mi Vás podařilo když ne přesvědčit ke studiu, tak alespoň podnítit Vaše přemýšlení v tomto směru. Neříkám, že máme na PF UK všechno růžové, to vůbec ne. Přesto je to prostředí v zásadě příjemné, plné zajímavých lidí z řad studentů i učitelů, v němž si student najde to své, ke své spokojenosti.

Budu rád, když někteří z Vás rozšíří posluchačské řady právě na náměstí Curieových č. 7. Tou dobou už tam možná půjde i topení.

Lukáš Svoboda (oktáva 2018/19)

Poznámka redakce: Lukáš tímto článkem otevřel nový seriál *Osm let, a co teď?*, který bude ústy absolventů představovat známé i méně tradiční VŠ.

Hradní

Řeknu vám, milí přátelé,
není to úkon snadný,
den co den žehnat na Twitteru
a prozpěvovat žalmy.

Přestože denní řád mluvčího
zdá se být jednotvárný,
občas mi tak trochu připadá,
že zcela chybí, že není žádný.

Poslední dobou je být mluvčím náročné,
celý den pročítám titulky útočné.
Vystrčil zkouší své taktiky úskočné,
snaží se o státní převrat.
Občas jsem znaven a musím si říci:
„Koukej se, Jiříku, sebrat!“

V senátu článek 66 řeší se,
SPOLU má pořád jen kecý.
Neví však, že za zdmi ÚVN dějí se
docela nezvyklé věci.

Vlekař kope tunel, Pumpař shání klobásu,
já ji poté vymačkám a udělám z ní infuzi,
jelikož už novináři stihli začít diskusi,
zda je vůbec možné mít takovou stravu,
když se člověk nachází v kritickém stavu?
Jen ať to vidí a oněmí v úžasu!

Pak přijde Vondráček, dosti se lekne,
z pohledu na něj je ohromen.
„Zeit gewonnen, alles gewonnen!“
záhadná postava řekne.

Setkání proběhne klidně a tiše,
Starý pán vše řádně podepíše.
V pondělí zvíme, že Vlekař je pako,
na tiskovce i videu má to stejné sako!

Když ještě Starý pán dřímá na ARO,
s kluky jsme dělali vše, co se dalo,
aby nám veřejnost bezmezně věřila,
že se tam věnuje práci.
Doopravdy se spíš lékařům zdálo,
jako by upadl v hibernaci.

Víte, vy přátelé, jak je to obtížné
podávat kanylou ovocné knedlíky?
Až na to přijdou sestry a lékaři,
bude to problém a poprask veliký!

Potom, když vrátím se z nemocnice,
přijde čas na chvilku historie.
Někdy však k řádnému splnění úkolu
je třeba dosti fantazie.

Hledaje článek *Hitler je gentleman*
jímá mne záchvat agonie.
A co teprve německý klasik,
který byl z Florencie!

Ni noci nejsou klidné, naopak,
trápí mě insomnie.
Večer se strachuji, že ve snech uslyším:
„Jirko, Vráťo, všichni sem,
tak už je to tady!
Jeho játra rozhodla se,
tak jako on též před časem,
dopustit se velezrady,
Zavoral si neví rady!“

Přes všechny problémy posledních týdnů
jsem vám vždy, přátelé, k dispozici.
„A co že je vlastně s prezidentem?“
K tomu vám nemám co říci.

Mikuláš Peroutka (kvarta)

Deutsche Seite

die Bescherung

die Beschwerde

der Glühwein

das Alpschwein

Praktischer Wortschatz / Vocabulaire pratique

das Missverständnis / le malentendu

der Autostopp / l'auto-stop

Geburtstagsfeiern / fêtes d'anniversaire

La page française

le vin potable

la baguette portable

la bûche de Noël

la bouche de Noël

O Tannenbaum / Mon beau sapin

DE O Tannenbaum, o Tannenbaum, wie treu sind deine Blätter! Du
FR Mon beau sapin, roi des forêts, que j'ai-me ta ver - du - re. Quand

grünst nicht nur zur Sommerzeit, nein auch im Winter, wenn es schneit. O
par l'hiver bois et guérêts, sont dépouillés de leur attraits. Mon

Tannenbaum, o Tannenbaum, wie treu sind deine Blätter!
beau sapin, roi des forêts, tu gardes ta pa - ru - re.

Změna je život?

Všimli jste si někdy, jak moc se naše škola mění? Vzhledem k těm překotným změnám, které se nyní v budově naší školy dějí, se překvapivě i já už můžu považovat za pamětníka. Třeba já si vzpomínám na dobu, kdy byla počítačová učebna ve sklepech, půda byla nepřístupná a místo studovny a konferenční místnosti byly učebny němčiny a francouzštiny. Také si ale pamatuji to, že na záchodech bývaly dveře celé popsané básničkami. Každá třída byla otiskem ducha třídy. Byla to vskutku lidová tvorba, která vycházela ze srdce a z aktuálních tvůrčích pocitů, které prostě musely ven. A ano, bylo to leckdy neupravené a oku nelahodící. Jenže...

Ted' trochu zdánlivě odbočím. Nedávno jsem navštívila starobylé město Regensburg. Jeho nejstarší památky sahají až do období římského impéria. Také tam mají kamenný most přes řeku Dunaj. Je to vpravdě div světa starší než Karlův most. Jenže. Most nedávno prošel rekonstrukcí. Byla jistě nutná, žádoucí a bezpochyby nákladná. Tak jsem se ocitla uprostřed „starobylého“ mostu, kde byly všechny původní pískovcové kvádry vyměněny za nové, nádherné a pravidelné. Já věděla, že stojím na historické památce a měla by mi spadnout z jejího stáří brada, ale ten pocit se jaksi nedostavil. Bylo to takové nové a divné. Jednoduše zklamání. Pak jsem se ocitla ve hodně starém zájezdním hostinci poblíž mostu. V průjezdu tam měli kamenný schod. A bylo na něm skutečně na první pohled vidět, že už je tam hodně, hodně dlouho. Že na něj stouply tisíce hostů tohoto hostince a každá podrážka, která se ho dotkla, ho také trošku obrousila. Ten schod byl téměř vyšoupaný. Pro mě však byl právě tehle ošklivý a téměř zmizelý schod důkazem, že jsem na místě, kterým přede mnou prošlo nespočet lidí a vzbudilo to ve mně pocit jisté sounáležitosti. Tak jsem na něj také stoupla. Bylo to spojení s těmi, co tu byli přede mnou, a s těmi, co přijdou po mně.

Touto malou příhodou jsem se snažila říct, že některé věci jsou krásné právě tím, že jsou pro nezasvěcené oko snad ošklivé. Měnit za každou cenu staré za nové jen proto, že si to žádá trend a doba, není podle mého vždy nutné. Podívejte se třeba na dlaždičky na chodbě před sborovnou. Jejich glazura už pomalu bere za své. Je na podrážkách bot všech

profesorů a studentů, kteří naší školou kdy prošli a doufám, že bude i na podrážkách těch, kteří teprve přijdou. Když by dnes někdo, byť třeba z dobré vůle, rozhodl, že je čas tuto podlahu zrekonstruovat, pomocí architekta vytvoří sice krásnou, ale unifikovanou věc, která bude pro všechny v budově cizí. Kontinuita bude navždy zpřetrhaná.

Naše škola možná nebyla vizuálně dokonalá, ani nebyla uhlazená a nesledovala nejnovější trendy. Ale troufám si tvrdit, že tak to bylo správně. Dávalo jí to osobitost a život. Tím byla naše škola tak jedinečná. Její nová tvář snad zapůsobí dobře na rodiče při dni otevřených dveří, ale nejsem si jistá, že se tu bude studentům dobře a volně dýchat. A co si budeme povídat, bez toho duchu PORGU, ať už je to cokoliv, pomalu umírá.

Klára Jánošíková (septima)

Protokol

Dopsal jsem teď protokol,
připadám si o mnoho let starší.
Chemie říká mu: „život skol!“,
a tak můj život, braši,
leží stranou,
s bolavou hlavou.

Leží tam někde,
daleko kdesi.
Já zabil své mládí,
živote, kde jsi?

(u_u)

Hudební vokno: Sour

Mnozí z vás už asi něco o Olivii Rodrigo slyšeli. Nejspíš jste také slyšeli i některé písničky z jejího zatím jediného alba. Já osobně jsem se o ní poprvé doslechla, když byl oznámen casting na High School Musical, kde má hlavní roli. Poté, když vydala svůj první single All I Want, který napsala pro roli v tomto seriálu. Nebylo to nic přelomového, ale jak i ona sama říká – otevřelo jí to mnohé dveře do hudebního světa.

Její breakthrough však byla skladba Drivers License. Sedmnáctiletá Olivia v tomto debutním singlu zpívá o svém nedávném rozchodu. Hned po vydání zaznamenala obrovský úspěch. S 15 miliony streamy, udělala rekord za nejvíce streamů za den. Druhý den tento rekord sama překonala se 17 miliony. Také nejrychleji dosáhla 100 milionů streamů na Spotify. Úspěch to byl sice obdivuhodný, ale pamatuji si, že jsem si tehdy říkala, že to nebude nic pro mě. Celkem dobrý byl chórový most na konci skladby, ale jinak nic moc. Mladá zpěvačka poté ještě vydala samostatně Deja vu a Good 4 U. Nestává se často, aby tři po sobě následující písničky měly tak velký úspěch, ale Olivia to dokázala. Deja vu se stejně jako Drivers License řadí do pomalého popu. V Good 4 U se objevilo hned několik odlišných částí, které se liší melodicky, stylově i emočně. I přes to, že to je definováno jako rock, punk, grunge a pop zároveň, je to překvapivě velmi dobré.

Od alba Sour jsem čekala, že se ponese v podobném duchu jako Drivers License a Deja vu. Proto jsem byla velmi překvapená, když jsem celé album slyšela poprvé. Album má 11 skladeb a je to jeden masterpiece za druhým. Každá jednotlivá skladba je plná emocí, a i název alba na to odkazuje. Sour je odvozen od „kyselých“ emocí, které jsou v naší společnosti často vídané jako špatné a dramatické. Olivia tak ukazuje, že cítit žárlivost, hněv nebo smutek je úplně normální a ona tyto emoce také má. Zpívá o rozchodu, lásce, žárlivosti, smutku a dalších nám všem známým emocím. Chtěla bych zvýdihnout hlavně jealousy, jealousy, ve kterém

Olivia píše o tom, jaké to je být na sociálních sítích a srovnávat se s dokonalými lidmi, které tam každý den vidí. Dále také první skladba v albu, Brutal, kde mluví o dospívání a jak to není nic, co jí ostatní slibovali. Těm, kteří mají raději pomalejší a srdceryvnější hudbu, doporučuji Traitor, Enough for You nebo třeba 1 Step Forward, 3 Steps Back. V jádru se to trochu podobá Taylor Swift, o které Rodrigo také mluví jako o své velké inspiraci.

Olivia i přes všechny kritiky zůstává sama sebou a otevřeně mluví o tom, jak má ráda stereotypně holčičí věci. Nestydí se cítit své emoce, i když nejsou pozitivní a neshazuje ostatní, když se jim něco nezdaří. Tohle všechno zní jako banalita, ale není. Je důležité, že někdo takový, jako ona existuje a je vzorem pro mladší generaci. O tom, jak si povede dál, můžu jenom spekulovat, ale zatím má Olivia Rodrigo nakročeno dobrým a úspěšným směrem, a i vám doporučuji si její album Sour poslechnout.

Julie Kozmíková (kvarta)

Bez spolupráce to nejde

Nejen o počátcích PORGu, SpvO a Rusku s M. Stoilovou

Paní profesorko, jste jednou ze dvou vyučujících, které pamatují samotné začátky PORGu, byť ze studentského pohledu. Jak se podle vás liší dnešní PORG od toho z počátku devadesátých let, kdy jste nastupovala do kvarty?

Občas se mi zdálo, zvláště když jsem na PORGu začala učit, že se toho zas tak moc nezměnilo. Připadalo mi, že některá místa, jako třeba studentská dívčí toaleta, vypadají pořád stejně. Ale postupně se to začalo proměňovat a myslím, že dneska už je to dost jiná škola. Mám pocit, že v září 1990 jsme do školy nastupovali v euforii ze společenských změn, a to se mi propsalo i do začátku toho studia. Měli jsme dojem, že jsme u těch změn, můžeme se do nich zapojit a že vznik PORGu mění školy jako takové. To bylo hodně zásluhou Ondřeje Šteffla a toho prvního profesorského sboru, protože nám dali pocit, že jsme součástí té školy a že ji tvoříme. Vzpomínám si, že Ondřej Šteffl se i na té legislativní úrovni snažil získat lepší status pro soukromé školy, a když se hlasovala nějaká novela, tehdy ještě v České národní radě, vzal nás tam na balkon a to jednání pro mě bylo velkým zážitkem. A to je rozdíl oproti dnešku, dnes je PORG etablovaná prestižní škola, zatížena historií, étosem či mýty, se kterými se studenti setkávají, když řeknou, odkud jsou. Tenkrát jsme museli vysvětlovat, co jsme zač.

A co naopak zůstalo stejné?

Atmosféra, přirozenost vztahů. Celkově se změnilo nastavení lidí i způsob komunikace, ale mám pocit, že něco tam pořád zůstává... Nechci tomu říkat duch PORGu. (smích) Je to třeba i pohyb po chodbách, myslím, že se tam studenti cítí dobře – tu někdo sedí ve třídě dávno po vyučování, tamhle v rohu si někdo brnká na kytaru. Myslím, že to zůstává stejné a je to cenné. Tolik bych se nevrátila na vzhledu školy a interiéru, myslím, že to není to podstatné.

Po PORGu jste vystudovala rusistiku na filozofické fakultě, to je myslím všeobecně známo, méně už se ale ví, že jste následně nastoupila na Ka-

*Porgánská vyučující a rusistka MICHAELA STOILOVA (*1975) maturovala na naší škole v roce 1995, od roku 2010 zde učí seminář ruštiny a poslední dva roky i občanskou odpovědnost.*

tedru alternativního a loutkového divadla DAMU a dva roky tam studovala obor režie-dramaturgie. Jak na to vzpomínáte?

Já jsem po maturitě na PORGu nastoupila nejen na filozofickou fakultu, ale také na práva – která jsem pak využila i v praxi – a asi čtyři roky jsem obě školy studovala současně, jen práva jsem nedostudovala. Pak jsem uzavřela rusistiku a šla na DAMU. Tam se mi narodil první syn, Jonáš, budoucí POR-Gán, takže se mi to studium scvrklo na teoretickou část, všichni mi hodně pomáhali, ale zjistila jsem, že tu režii nejsem schopna dělat. Jako čerstvá maminka jsem na to neměla kapacitu a přišlo mi, že redukovat studium na tu teorii pro mě nemá moc smysl a rozhodla jsem se najít cestou chození po divadlech s batolícím se dítětem. Nicméně dodnes mi přetrvaly vztahy s některými tamními kolegy.

Sledujete dění na DAMU i dnes?

Asi narážíte na kauzy v souvislosti s iniciativou Nemusíš to vydržet. Sleduji to jako laická veřejnost, žádné interní zprávy nemám. Nemluvila jsem o tom s nikým ze svých přátel z DAMU. Ty informace jsou hodně obecné, což je zřejmě záměr a na jednu stranu to chápu, na druhou stranu ti, co se tím cítí zasaženi, nemají moc možností, jak na to reagovat.

Po paní profesorce Švejnhové jste převzala předmět SpvO, který v současné podobě tvoří dvouhodinovka každý druhý týden v sextě a 80 hodin dobrovolnické práce (+ individuální konzultační hodiny) v septimě. Jste spokojena s touto koncepcí?

Jsem, zdá se mi to přesně jako formát, který ten předmět vyžaduje.

Ještě bych se rád zastavil u těch 80 hodin. Náš redaktor Louis Zamazal ve svém článku *Unpopular opinions: PORG edition* upozornil, že je to opravdu hodně, obzvlášť ve všeobecně náročné septimě, a že dobrovolnickou činnost by měl člověk dělat dobrovolně, ne proto, že by bez toho neprošel ročníkem; vyslovil také názor, že toto povinné dobrovolničení člověka znechutí místo toho, aby ho k dobrovolnické práci motivovalo. Je těch 80 hodin skutečně nutných? Nebojíte se, že povinné dobrovolničení nakonec působí kontraproduktivně?

Myslím, že do určité míry to kontraproduktivně působí, loňskými i předloňskými septimány to tak bylo vnímáno. Mrzí mě to a snažím se to s letošními sextány i septimány více komunikovat, aby to tak nevnímali. Trochu nešťastný je ten název, že jsou to dobrovolnické práce – já jsem se snažila studentům vysvětlit, že oni jsou jako dobrovolníci vnímáni ze strany příjemce té pomoci. Když jste mi tu otázku položil, využiji příležitost to ještě jednou vysvětlit.

Osmdesát hodin odpovídá tomu, kdyby ten předmět byl zařazen jako dvouhodinovka v rozvrhu. Takže vlastně tenhle předmět je snaha vyjmout něco z té akademické části, kdy sedí student v lavici, a přesadit to někam do terénu, někam ven. Vychází to vstříc volání zasadit studium do praxe, což odpovídá i trendům moderního vzdělávání. Další věc je, že pro gymnazisty je celé období středoškolského vzdělávání bez praxe a tohle je nějaká možnost ji suplovat, zkusit si v reálu nějakou interakci s lidmi a řešit reálný problém. Bez té spolupráce to nejde, i když děláte nějaký projekt.

Vnímáme to jako součást vzdělávání, akorát vypadá jinak, než jsme zvyklí. Není to nic navíc, je to součástí té školy. Ze začátku jsem to nedostatečně vysvětlila, asi proto se zvedla ta averze. Navíc mělo spoustu studentů pocit, že jsou dotlačeni někde být a někomu pomáhat. Mají ale možnost vybrat si opravdu to, co chtějí. Osmdesát hodin je skutečně hodně a stojí za to si to dobře rozmyslet.

V poslední části rozhovoru bych se rád opět vrátil k vám. Jestli to dobře chápu, hlavní těžiště vaší činnosti neleží v libeňské sborovně. Co vlastně všechno děláte?

Jednu část svojí činnosti věnuji Rusku – překládám, zajímám se o historii lidských práv, ruský disent, snažím se podporovat různé projekty, které v Rusku nemají úplně na růžích ustláno. Dále působím v organizaci Hodnotové vzdělávání Cyril Mooney, připravili jsme takovou sadu učebnic pro děti a kurzy pro učitele a teď jsem se hodně zabývala tím, jak podpořit děti, které ze vzdělávacího systému vypadávají. A pak mám ještě jeden projekt, který se týká mimopražských středoškoláků, které se snažíme vést k tomu, aby také dobrovolničili – ve svém regionu chodí na základky a pomáhají dětem, které potřebují doučování nebo se s něčím svěřit.

Na internetu jsem našel, že coby spolupracovnice ÚSTRu jste byla v Moskvě před třemi lety málem zatčena při připomínce protiokupační demonstrace ze srpna 1968. Jak k tomu došlo?

Šli jsme si tam 25. srpna 2018 připomenout tu demonstraci, bylo nás asi padesát včetně příbuzných těch původních demonstrantů a dokonce i osobně jednoho z nich. Na Rudém náměstí nesmíte mít žádné transparenty, takže kdo ho měl, byl zatčen. Já jsem nechtěla nějak provokovat, nicméně jsem měla pugét a na něm mašli s heslem „za vaši a naši svobodu“ a byla tam napsaná jména všech účastníků tehdejší demonstrace. Přišel ke mně policista a chtěl mi vzít tu mašli, já jsem podotkla, že tam jsou pouze jména, ale on mi ji stejně sebral. Nakonec mě však ani nelegitimoval a my jsme pak šli čekat na ty zadržené, kteří byli propuštěni s velkými pokutami. To je mimochodem účinný nástroj ruské vládní moci, jak se vypořádat s nespokojenci, protože když je někdo legitimován na více demonstracích, tak se ty pokuty kumulují a toho člověka to může úplně zničit.

Jestli mám správné informace, na PORGu učíte 11 let. Baví vás to pořád?

Baví mě to. Letos nemám ruštinu, to mě trochu mrzí, ale mám teď hodně aktivit, tak jsem si řekla, že si

dám pauzu. Hodně mě baví ta občanská odpovědnost (SpvO), ale musím říct, že ty negativní emoce, které kolem ní ze strany studentů jsou, nesu dost těžce. Mrzí mě to, není to pro mě lehké, dříve jsem nebyla na podobné reakce od studentů zvyklá. Ale připadá mi, že i v těch negativně naladěných studentech mám partnery, se kterými mi stojí za to o tom diskutovat. Je to něco nového, co hledá svůj tvar, a já budu ráda, když na tom studenti budou participovat a povede se to dobře usadit.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

1000 km na kole

Vzpomeňte si, kdy jste naposledy začali vyprávění slovy: „To jsme si takhle jednou s kamarádem doma mazali chleba máslem...“ Mockrát ne, že? Jsem si ale jistý, že máte nespočet vzpomínek z rodinných dovolených, letních táborů, třídních výletů a škol v přírodě. Tímto vás vybízím k tomu, abyste se zvedli a udělali nějakou kravinu, někam vyjeli nebo cokoliv podnikli. Nasedněte na kolo a jedte někam mimo město nebo někam vyražte pěšky a zpěte v jeskyni. Je jedno, kam to bude, ale budete z toho mít mnohem větší zážitek, než kdybyste jen seděli doma.

Já jsem o minulých prázdninách odhodlal k něčemu podobnému. Podnikl s kamarádem nejšilenější výpravu našich životů. Rozhodli jsme se na kole projet stezku Via Czechia, která vede z nejzápadnějšího do nejvýchodnějšího bodu České republiky. Neměli jsme ani dostatečnou

fyzičku, ani potřebné vybavení. Já měl na kole nejlevnější nosič, co jsem sehnal, brašny z Lidlu a můj parťák si zase zabalil jen jedny boty. Naše naděje na dojezd byly zdánlivě mizivé a my sami nemohli uvěřit tomu, že jsme se opravdu vypravili, ani když už jsme seděli ve vlaku směr Aš.

Přes všechno, co se rozbilo, co se ztratilo a co chybělo už od začátku, a přes všechny potíže, které jsme po cestě řešili, to byla jedna z nejlepších věcí, kterou jsem kdy podnikl. Mám nezapomenutelný zážitek, který mi už nikdo nevezme. Co jsme za ty tři týdny zažili, si můžete přečíst a prohlédnout na https://michaljanocko.com/haskell_bois nebo na Instagramu @haskell_bois.

Tak odložte PORGazeen, vyjděte ven a loďte zážitky.

Michal Janočko (septima)

Fifty Shades of Grey jako designová příručka

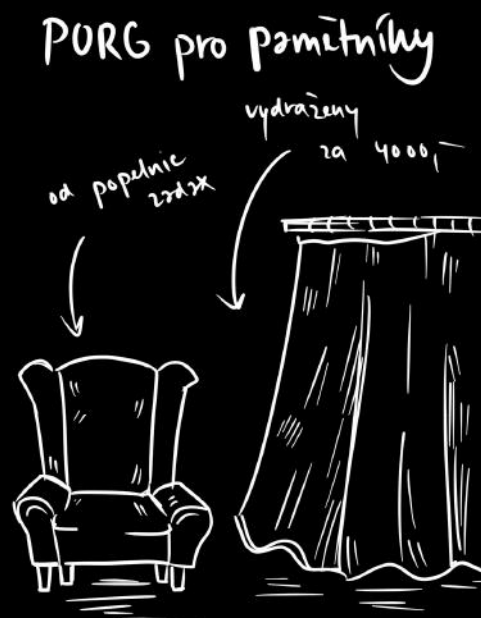
Během těch sedmi let, které jsem zatím na PORGu strávila, se ve škole mnohé změnilo. Začala se využívat půda, kam se dříve nikdo nemohl dostat, záchodky, které nešly zamknout, si prošly úplnou přestavbou a ze staré tělocvičny se stala multifunkční aula. Naše škola se snaží držet krok s dobou, a tak mě nepřekvapilo, že po dvou měsících prázdnin opět vypadala jinak, než jsem si ji pamatovala naposledy.

Nejnovější rekonstrukce mě však zklamaly. Co se mi na naší malé a útulné škole vždy líbilo nejvíc, bylo, že dávala studentům možnost vyjádřit se a vytvořit si svůj vlastní prostor. Učebny tak byly plné různých věcí (dalo by se říct i krámů), které byste si byli schopni představit na jednom místě jen v těch nejdivočejších snech. Každá třída měla vlastní dekorace, z nichž číselo osobnost – od křesel od popelnic přes figuríny bez hlavy až ke gaučům, které vypadaly, že se rozpadnou, když se na ně posadí více než dva lidi. Všichni se těšili na poslední zvonění, kdy mohli vydražit něco z oktavánské skromné kolekce skvostů za přemrštěnou cenu a udržet tak onu věc v porgovském oběhu na dalších několik let. A to ani nemluvíme o dveřích záchodků, kde se mohli zviditelnit všichni amatérští básníci, nebo o učebně angličtiny, kterou po léta zdobily tematické výtvary studentů samotných.

Ne vždy byli pochopitelně profesori spokojeni s tím, co kdo do jejich třídy nanosil. Několikrát se stalo, že jsme se v září vrátili do školy a zjistili, že někdo přes prázdniny protřídil inventář našeho kabinetu kuriozit. Celá místnost tak byla prázdným plátnem a my museli se vším začít nanovo. Pořád ovšem byla výzdoba kmenových tříd ve výsledku na nás a nebyli jsme odsouzeni trávit hodiny v bezduchých monochromatických prostorech, o jejichž kompletním designu dopředu rozhodl někdo jiný a jejichž delikátně vybalancovanou sterilitu se máme snažit zachovat.

Možná jde o dilema, které s blížícím se odchodem ze školy nevyhnutelně řeší každý oktaván, ale začínám mít strach o zachování ducha PORGu. Když jsem v primě procházela prostory naší školy, věděla jsem, že jsem na libeňském PORGu, ne na jakémkoliv jiném výběrovém gymnáziu nebo ne-dejbože v korporátu. Chybí mi časy, kdy jsem nemusela vést debaty o kontroverzních osobnostech na školních záchodcích a kdy by mě ani nenapadlo, že tuto větu někdy použiju. Chybí mi časy, kdy sklep nevypadal jako gentrifikovaná hipsterská kavárna, která je tak nomainstreamová, že si v ní místo skutečného menu můžete přečíst jenom lorem ipsum. Chybí mi časy, kdy jsem nemusela v každé místnosti zkoumat nějaký kus nábytku, abych přišla na to, k čemu se má vůbec používat. Chybí mi časy, kdy nemusely učebny každého, kdo do nich vstoupí, agresivně ujišťovat o tom, že se v nich skutečně učí, pomocí nesouvisejících vzorečků a letopočtů na zdi. A hlavně mi chybí pocit, že jsem ve škole, která má nějakou osobnost, kde po sobě zanechá stopu každá nová generace. Ptám se tedy – je to skutečně jenom nostalgie?

Ema Fischerová (oktáva)

Porgánskému sportu opět zdar!

I přesto, že pandemie covid-19 stále pokračuje, začal školní rok 2021/22 víceméně standardně. Septima jela s primány na seznamovací pobyt a následně ještě během září vyrazily všechny třídy na podzimní školu v přírodě. A právě po ŠVP přišla další dlouho očekávaná součást návratu k normálu – 29. září bylo znovu povoleno hraní ping-pongu a stolního fotbalu. Studentský parlament nezahálel a už od toho okamžiku začal připravovat tradiční turnaje v obou disciplínách.

LPGA, konkrétně jeho v pořadí desátá edice ve dvouhře a jedenáctá celkově, kterou má letos poprvé na starosti autor tohoto textu, se rozběhla 11. října. Přihlásilo se 43 účastníků napříč třídami i sborovnou a naprostá většina z nich své zápasy ve skupinách skutečně poctivě hrála – již za úvodní den se jich odehrálo 18 a za první týden 50, což byla více než polovina. Postupně došlo i na velkou část zbývajících střetnutí, se skupinovou fází jsme se tak 5. listopadu rozloučili s obdivuhodnou bilancí 88 z 95 odehraných utkání, tedy 92,63%! To se v LPGA minimálně v posledních šesti letech nestalo.

Play-off začalo 8. listopadu, a kromě oktávy v něm na počátku měly zastoupení všechny třídy i sborovna. Nejvíce účastníky ve čtyřadvacetičlenné vyřazovací fázi se mohla pyšnit tercie (7), následovaly septima (5) a kvarta (4). Některé zápasy, a to ať už v předkole, nebo osmifinále, se již k 12. listopadu, kdy vzniká tento článek, stačily odehrát. Zatím se neuskutečnilo žádné významné překvapení – hlavní favorité podle LPGA indexu,

tedy autor tohoto textu, Šimon Choleva a Adam Tran ze septimy, a Adam Kobulej s Matějem Sedláčkem ze sexty, zatím pokračují ve hře. V okamžiku, kdy se k vám zpráva o turnaji dostane, bude už nejspíš dokončený – v plánu je dohrát ho před Vánoce.

Souběžně s LPGA probíhá i v pořadí třetí (de facto spíše druhý, protože z předchozího se kvůli pandemii stihlo jen pár zápasů) turnaj OLAF, jež svědomitě organizuje kvintán Adam Sedlecký. Do klání o putovní cenu, a především prestiž nejlepší dvojice ve stolním fotbale ve škole, se zapojilo 20 týmů od primy až po septimu. Vše vypuklo 8. listopadu, kdy se na nástěnce objevilo složení základních skupin, a mohlo se tak začít hrát. Za první týden (do 12. listopadu) se odehrálo deset utkání, tedy čtvrtina z celkového počtu. Skupinová fáze by měla skončit 26. listopadu a celý turnaj zhruba do poloviny ledna – článek tak budete číst uprostřed horké fáze bojů o titul. Vzhledem k tomu, že o kvalitě jednotlivých dvojic napříč školou se neví tak dobře, jako tomu je u ping-pongu – kupříkladu neexistuje žádný index – není příliš jasné, kdo by se o něj mohl porvat. Mezi nejlepšími ale pravděpodobně nebudou chybět někteří zástupci septimy a sexty.

Po roce a půl nucené nečinnosti lze konečně zase prohlásit: porgánskému sportu zdar! Jestli se nestane nic neočekávaného, měly by LPGA i OLAF ještě v průběhu školního roku pokračovat dalšími edicemi, takže se i nadále máme na co těšit.

Daniel Mitrofanov (septima)

Střemhlav vstříc sedmé lize

Když sportovní manažer Rapidu Libeň oznámil, že tři důležité opory mančafu – jmenovitě Kristiána Rosenkranze, Toma Suchomela a Frantu Arnota – poslal na půlroční angažmá do zahraničí, dělal jsem si jako kapitán starosti, kdo jejich nezpochybnitelné kvality vykompenzuje. Podepsáním bleskurychlého Mikuláše Kubaly a všestranného Adama Říhy jsme podzimní soupisku rozšířili na jedenáct hráčů. Jak se ale brzy ukázalo, sestavit alespoň základní pětku nebývalo zdaleka samozřejmostí.

Po dlouhotrvající koronavirové pauze a dvou sezónách, kdy nám pokaždé postup proklouzl těsně mezi prsty, jsme se nehodlali nadále plahočit v osmé lize. Hned v prvním utkání nám bylo nabídnuto vrátit úder Kolomajzně TJ, jež nás právě čtyři minuty před koncem první sezóny obrala o šanci nahlédnout do vyšší ligy. Když jsme se vlastním gólem poslali do svízelné situace a na tabuli svítil stav 1:2, vypadalo to, že se bude historie opakovat. Osm minut před konečným hvizdem jsem ve skluzu uklidil míč do protivnickovy sítě a nastartoval velkolepý comeback. Těsná prohra 2 : 4 je z pohledu Kolomajzny v rámci ligy více než úctyhodná. Proti Dropě FC, která spadla přímo ze třetí ligy, měla už naše rozjetá lokomotiva namazaná kola. Impozantní výkon týmu v čele s Vojtou Bernátkem zařídil tehdy nejvyšší výhru v historii Rapidu Libeň – 9 : 2.

Vyhlídky na sedmou ligu se začínaly stávat reálnými a motivace jsme měli více než dost. Kromě sedmiligového swagu bychom totiž získali 300 ko-

run (v lepším případě až astronomických 500), které bychom mohli investovat do...merche? Týden po týdnu jsme drtili jednoho soupeře za druhým a gól jsme slavili v průměru každých osm a půl minuty. Číslo, jehož nedosahuje jediný tým v relevantních evropských ligách. Ani FC Bayern, ani Newcastle United, a ani Vocasuna CA.

Speciální shout out patří fanouškům, kteří nás hnali dopředu, i když naše výkony trochu drhly. Jejich zápasová docházka mnohdy předčila většinu hráčů. Sen se totiž stává skutečností a po osmi výhrách z osmi zápasů, které v době psaní tohoto článku máme, jsme si pojistili místo v prestižní sedmé lize! Osmé říkáme sbohem a v březnu poprvé pocítíme kvalitu sedmičky, tak sledujte @rapidliben na Instagramu, ať o nic nepřijdete a jste u toho!

Adam Tran (septima)

PODZIM 2021 (výsledky k 13. 11.)

Rapid Libeň

- vs Kolomajzna TJ – 4 : 2
- vs Dropa FC – 9 : 2
- vs Buzuluk Úvaly FC – 8 : 1
- vs Koza Znezaneřáděná – 7 : 4
- vs Horsis Heads – 9 : 0
- vs Pornolištičky – 4 : 0
- vs Potíže – 8 : 0
- vs Old Mosquitos – 6 : 0 (kontumačně)

Pavouci zalezli

Bylo 8. října 2021. Pro mnohé zmatené odborníky se nepravděpodobné stalo skutečností. Ze všech koutů světa k nám totiž přilezli migranti! A nejen to. Dokonce nám obsadili naše chalupy. Naše byty. Nutí nás k polyamorii. Zavádějí tři sté osmdesáté šesté pohlaví. Hrůza, co? Kdybyste však poslouchali dva zástupce migrantů, moudrého bratislavského rodáka dříve vystupujícího pod číslem 25085, a hlavně zkušenostmi a umem hýřícího z daleka pocházejícího podnikatele (nejen) v turistickém ruchu, čekali byste to už dávno. Měli jste poslouchat ty nejchytřejší z nás, milé děti. Teď už může katastrofu odvrátit pouze jediné.

Co nás může zachránit? Proč se najednou vyrojila hejna uprchlíků podporovaná oním maďarským Židem a jeho přísluhovači? Jak to, že zrovna 8. října? Osmého října – to je přece takové ničím nevýznamné datum, ne? Skoro by se tak zdálo. Ale ne, pořádného dramatu se v ten den, a hlavně nazítří, opravdu dočkáme. Po nejs sofistikovnější kampani v historii, která vedla od teď už dobře známých migrantů a boje proti neomarxistickému Bruselu, jenž chce zničit nás, hrdé Středoevropany, přes zoufalé klipy nejmenovaných politiků proménádujících se v pražských podchodech až po poněkud prazvláštní výroky o bílých páprdech inklinujících k fašismu a vyvlastňování bytů, začaly... ano, volby. VOLBY! Jak s oblibou říká náš dosluhující politický mudrc, svátek demokracie. Pojďme ho tedy jaksepatří oslavit!

A jak lépe slavit než sledovat v sobotu, tentokrát 9. října, volební studio? Nejprve nebylo co sledovat, protože výsledky nadstandardně dlouho nenabíhaly. Zpropadený majitel Respektu! Nakonec byl však národ a stát aspoň na chvíli ubráněn. TOKYJSKÍ RODÁK NA TŘETÝM MÝSTĚ!!! Co na tom, že se jednalo jen o součet hlasů z několika procent okrsků. Co na tom, že bratraci – ať už v rudé, nebo policejní podobě –, ztratili hned na začátku šanci na dostačující výsledek. Co na tom, že oranžová tlupa médů, která měla teoretickou, byť mizivou možnost zabránit většině slouhů Wall Streetu, naposledy vydechla, a to dokonce během rozhovoru s jejím nepřilíš bystrým vůdcem. Příznivci syna ma-

minky z Moravy se radovali jako malé děti ze zmrzliny. JZME TOTÝŠ PŘET SLUNÝČKÁŘZKÍMA NE-OMARKSYSTAMA CO CHTĚJ ZAVÍST POVINNÍ KONOPÝ!!! TO JE TO HLAVŇÝ!

Majitel Microsoftu, který chce zničit civilizaci postavenou na antických, křesťanských a židovských hodnotách, ovšem způsobil, že euforie neměla dlouhého trvání. Nejenže dostal koalici rádoby neohrožených vládců moří s pány obcí před negramotné vlastence, ale také sesadil z čela pelotonu samozvaného hrdého Čecha, jenž společně se svým dvojsluhou všechno dělá osobně. Před něj poslal jakéhosi profesora politologie a jeho seskupení s kleriky a dlouhodobým postrachem všech prostších jedinců napříč pravolevou osou. Že toho o něm nevíte moc a trochu se bojíte, co jeho vláda přinese? Nemějte starosti. I přes nedostatky, které samo sebou přináší konzervativně orientovaná mysl – a není jich málo – o něm mnoho uslyšíte, a troufnu si tvrdit, že spíš v tom pozitivním smyslu.

A navíc se na něj pořád máte čas připravit, protože v hlavní roli ještě nějakou dobu nebude (článek vznikl 14. 11.). Aby byl, je potřeba fungující hlava státu. Máme ji? Podle tvrzení nikým nevolného nižšího úředníka nápadně podobného jistému hospodářskému zvířeti ano. Vždyť se přece láduje meruňkovými buchtami a vinnou klobásou! Čile popisuje jeden zákon za druhým. Nevíme, jestli vlastní rukou, ale koho to vůbec zajímá? Nejdůležitější je, že politický matador dokáže citovat německého klasika, shodou okolností zrovna Itala. A to není všechno! Dokonce je také schopen ve stavu po

konzumaci čehosi chutného mluvit o tom, že kde-
si v jeho okolí lezou pavouci a padají jim nohy.
Dámy a pánové, kdo z vás to má?

I když si na definitivní potvrzení ještě
chvilí počkáme, můžeme konstatovat tu nejdůle-
žitější zprávu voleb: pavouci zalezli. A to je na-
koniec to hlavní.

P. S.: Jeden krátký vzkaz pro rádoby nikým
neohrožené vládce moří. Jste zajímavá entita,
i když se s vámi často neshodnu, tak často zase
ano, ale... Když váš šéf volební kampaně říká,
že jsou volební kampaně přečeňované. Když
nemáte kontrolu nad jednotlivými bojovníky
a | necháváte je plácát sebevětší nesmysly.
Když vás do značné míry ovládá politický dile-
tantismus. A když prostřednictvím některých
z vás jen dáváte municí těm, kdo vás považují
za trockistické ohrožení naší země, nedivte se,
že skončíte se 4 (slovy čtyřmi) mandáty. Jste za
to plně zodpovědní. Snad se do příště poučíte,
i když to tak zatím nevypadá.

Daniel Mitrofanov (septima)

Duch prázdnoty

Prázdný text a prázdná slova,
hledám rýmy, zas a znova.

Verše prázdné jakbysmet,
ani nechci vyprávět.

Zapisuji idey,
které k básni přispějí.

První špatná, druhá taky,
špatných nápadů mám mraky.

Jen pár veršů sepsala jsem,
ale pozor dávala jsem.

Nejsem žádný poeta,
má duše však rozkvétá.

Při psaní či přednesu,
úplně se unesu.

A tak loučím se v tom duchu,
buďte dnes na čerstvém vzduchu!

Eliška Palušová (tercie)

The Loser^(s)

Fasáda Branického divadla je jak fa-
sádou středověkého divadla. Vevnitř je di-
vadlo malé, přesto působí velkolepě. Jevišťe
se zdá na dosah ruky i z posledních řad,
sedadlo 14, tam sedím já. Zahájení je netra-
diční, nebudu ho déle rozepisovat, ať jsi ho
můžete plnohodnotně užít. Jen pár malých
postřehů podané skrz krásná slova. Každá
žena v této inscenaci se mi zdála býti růží,
nejspíš kvůli básni, která byla předlohou.
Pětice lůzrů má těla jako socha Davidova,
The LOSER^(s) ale nejsou jen obláčky roman-
tismu. Je to komplexní svět pulzující vám
před očima. Zapomínáte mrkat, tak moc
vaše oči touží po té nádherné podívané, kéž
by byla nekonečná. Ale jak rychle a přiro-
zeně ji před vás postavili a vy jste jí byli
upoutání, tak rychle zmizí. Ten svět byl tak
blízko, a přitom je úplně někde jinde. Jedi-
né, co mi připomínalo, že je tam někdo jiný
než já, je ohromný potlesk, a ještě tahle
drobnost. Někdo si v sále ťuká do rytmu
hudby, je to pravidelné, je to metronom.

Na závěr pro ty, kdo by nepochopili
z mého textu, je to úžasné, ohromné a po-
zornost poutající, pokud budete mít možnost
podívat se na tenhle kousek umění, které
stvořili mladí lidé, neváhejte. Budete odchá-
zet s vyschlými očima, vaše vnitřnosti vás
budou bolet od smíchu, plíce budou stažené
očekáváním. Tak tedy běžte, dobří lidé,
a zhlédněte krásu tohoto umění. The LOSER^(s)
v Branickém divadle.

P. S. Máte strach z výšek?

(u_u)

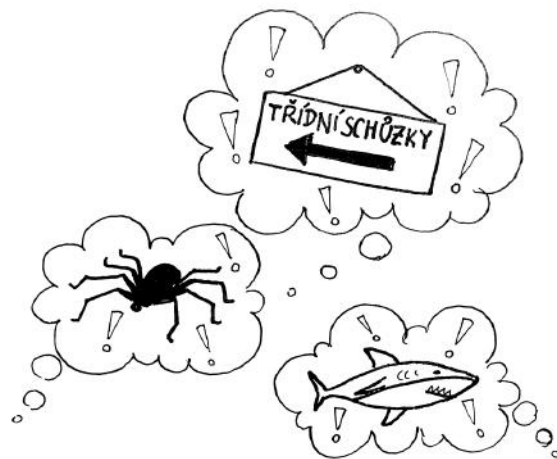
Meet the parents

Even after living in The Czech Republic for over fifteen years, there are still certain things that give me a sense of culture shock. Parent–Teacher meetings are one of those things.

Of course, every country has Parent–Teacher meetings in one form or another (as far as I know). My country (Ireland) is no different. I remember the nervous anxiety I felt knowing that my teachers would have the opportunity to vent about me to my parents, as well as the feeling of relief when I realised they hadn't told them anything too bad about me (I guess they didn't know the really bad stuff).

So, when I started working at PORG, I knew this would be something I would have to do. It felt good to be on the teacher side of these meetings – far less stressful than being a student. However, what I wasn't prepared for is the way these meetings are conducted in the Czech Republic (and at least half of the time at PORG). When I was at school, Parent–Teacher meetings were always conducted as one-to-one meetings between parents and the teacher(s), which, as most people reading this will probably be aware, is basically how we do the second Parent–Teacher meetings of the year at PORG. But the first ones are... different.

My first experience of this type of meeting came early in my first year (2015). When it was explained to me how it works, I smiled and nodded along politely, but in my head, I was saying “Wait, what?” every second sentence. “So, we have to walk into the class, where all the parents will be sitting. Then we have to walk around talking to each one individually? Really? What am I supposed to say to them? What if I don't have anything especially interesting to tell them?” Unfortunately, I never received much of an answer to this last question beyond an amused shrug from my colleagues, who all seemed to consider this perfectly normal. But I didn't! I remember that first experience not knowing what on Earth to say to all these parents, especially going around the classroom talking to each one individually. At that stage, I had only known the students at PORG for a couple of months – I barely even knew most of their names! Even for

the students who I could remember by name, I couldn't think of much more to say than something like: “Oh, Honza? Yeah, he's fine. His English is good.” Beyond that, there was (and still is) the issue of the language barrier. Many of the parents of PORG students speak excellent English but it felt (and feels) somewhat embarrassing to require that they speak to me in anything other than their native language. But if they want anything more than a nice, basic conversation about the weather, or food, or some of the limited topics I can discuss semi-competently in Czech, it is pretty much necessary for me to do it in English. And I feel bad about that.

That first year was a blur. What I mostly remember is just feeling kind of weird about the whole thing. The way of conducting these meetings was so bizarre to me. And to be honest, it hasn't got much better over the years. I am more used to it at this stage. Now that I (usually) know all my students by name and can say at least a few words about them, it's not so bad. These days, I sometimes don't even get to all the classes because I end up talking to parents in other classes for too long (this year, I only made it to four classes). But I still feel strange walking around the room talking to the parents of my students as they sit in their children's seats. It all feels so public and open and... weird.

So, for any parents reading this, if you see me during these meetings and I seem a little uncom-

fortable, it's because I am! For the record, I feel much better in a one-to-one situation where I can offer more individual advice and praise and (sorry, students) criticism. So I look forward to seeing many

of you at the next meetings of this academic year. And dread seeing you at the first one of the next academic year (just kidding... sort of).

David Hudson (Autor je vyučujícím angličtiny.)

Dost dobrá

Jsem dost dobrá?
Jsem dost hezká?
Mám dost tenký pas?
Dost hezký nos?

Proč si tyto otázky kladu
každý den a každou noc,
i přestože mi stále všichni říkají,
že každá lidská bytost je dost dobrá.

Odpověď je jednoduchá:
I když můžu býti co chci
a můj vzhled je moje věc
Stále mi někdo připomíná, co všechno by se dalo změnit.

Když vám je jedenáct, objeví se akné
a ani to není tolik špatné,
dokud vám někdo neřekne:
A kdy si to začneš zakrývat?

A o měsíc později si už před zrcadlem,
na pupínky patláte korektor.
A takhle to jde celý život,
když řeknou, ať se změňte, změňte se.

Když je vám dvanáct, pomocí rad
soukáte se do úzkých triček, každý den snad.
Abyste byly hezčí,
aby vás měli rádi.

A o chvíli později,
když stále chodí podněty
pro změnu,
začínáte hledat problémy sami.

Vypadám divně?
Směju se moc?
Všiml si někdo,
jak mám červený nos?

Nedívá se tamta
na moje tričko?

Nemám rukávy moc vysoko
a výstřih nízko?

Učeš si vlasy,
zakryj si akné.
Nikdo tě nemá rád,
když vypadáš takhle.

A přestaň se hrbít,
usměj se trochu.
Když se tváříš takhle,
kaziš nám fotku.

A nechceš si vzít make-up
na tu oslavu?
A ty jsi tak hubená,
jako bys byla o hladu.

Ale taky buď sama sebou,
neměň se moc.
Nemáš žádný důvod,
prosmutnit noc.

To se vám ale lehko říká.
Naznačuje vám někdo
každý den,
jak jste ošklivá?

Díváte se každou chvíli
do zrcadla
a říkáte si:
Tohle přece ani nejsem já?

Všechny holky z naší třídy jsou hezčí než já.
A to mi chcete říct, že ani jedna
nemá ty stejné myšlenky před spaním,
že se krásou nikdy nevyrovná ostatním?

To mi chcete říct, že jsem jediná,
co tyhle zlé večery prožívá?
Odpověď je ne, a víte co?
Všechny jsme dost dobré.

Ema Tillová (kvarta)

Smrtwings aneb Bombaseneříká

Jaké to asi je, letět letadlem, které se stalo obětí terorismu? Přestože létání je statisticky nejbezpečnějším způsobem dopravy, každého to při cestě letadlem napadne: „Snad nespádneme, snad tu nebude bomba.“ Přece jen, samotný fakt, že se cestující nacházejí kilometry nad zemí, je děsivě úchvatný.

Jaký je správný postup posádky při řešení této situace? Těžko říct. Já vám jen můžu povědět, jak jsem to zažil já. (A vzhledem k tomu, že o tom píšu, očividně jsem to přežil.)

25. červen 2021. Naše teď už bývalá třída se rozhodla zakončit svoji pospolitost společnou cestou do Chorvatska a vynahradiť si tak covidem ztracené společné chvíle. Já jsem musel přijet později, a aby mi to trvalo co nejkratší dobu, zvolil jsem let do Splitu. Bylo to poprvé, co jsem letěl úplně sám, takže jsem byl mírně nervózní, ale let probíhal normálně. Krátce po polovině letu nás posádka vyzvala k položení si svého příručního zavazadla na klín. Zvláštní, to se mi nikdy nestalo. Co se děje? Potom se vše uklidnilo a doletěli jsme až do cíle. Letadlo ale nedojelo k terminálu a doslova nás z něj vyhnali. Museli jsme tam všechno nechat, zůstal mi jen telefon, který jsem měl u sebe; ostatní věci, včetně peněz a dokladů, mi zůstaly v letadle.

Byl jsem hodně nervózní, ostatní cestující byli poněkud otrávení. Nebylo divu, ze strany letiště, policie ani posádky neprobíhala žádná komunikace.

Zvěst o bombě se ale mezi pasažéry, nyní nahnanými do podzemní garáže, šířila rychle. Po asi hodině čekání v nehostinných garážích promluvila vedoucí letušek a oznámila nám, že letadlo prohledávají skutečně kvůli nahlášené bombě.

Za nějakou dobu nás transportovali v letištních autobusech do terminálu, kde nám ohraničili místo, ze kterého jsme nesměli pryč, ale dostali jsme vodu, místo k sezení a klimatizaci.

Bomba se nakonec nenašla, takže nějaký vtipálek okradl plné letadlo lidí o čtyři hodiny dovolené, mnohým kvůli tomu například ujel autobus. Byl to ovšem zážitek, který si budu navždy pamatovat. Navíc jsem se díky tomu naučil, že bomba se opravdu neříká a že je lepší lidem nic neříct než způsobovat zbytečnou paniku. Kdo ví, jak by to v letadle vypadalo, kdyby nám o podezření řekli. Bylo ovšem správným rozhodnutím setrvat tři čtvrtě hodiny ve vzduchu s podezřením na bombu? Neměl pilot raději nouzově přistát dřív?

František V. Novák
(oktáva 2020/21)

Rozhovor s panem kebabistou

Jak dlouho tu jste? Asi pět let.

Jak máte nejraději svůj kebab? V tortille, v pita chlebu, s rýží... Asi s rýží.

A kolik kebabů denně přibližně uděláte? Tak stovku.

Jak vypadá váš běžný zákazník? Hladově. (smích)

Co bychom podle vás my, strážníci, mohli vylepšit? Chtělo by to víc recenzí! Když někomu nechutná, hned napíše kritiku na internet, ale když je spokojený a chutná mu, pozitivní doporučení nenapíše.

Takže až se příště stavíte na oběd, podpořte svého oblíbeného kebabistu a hod'te mu pár hvězdiček.

Eliška Vystavělová (septima)

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Naši špioni strávili několik dlouhých týdnů převlečení za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalili pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczech & Boreczech

FB: Nesprávné citáty z Libně

Huliciusová: Pro mě whiskey. A pro něj...
Capri Sun.

Škrášek: Hej, už mi bylo 18! Můžu si objednat vlastní Capri Sun.

(*zvuk air hornu*)
(*další zvuk air hornu*)
Bukovský: Počkat, tohle není deodorant.

Huliciusová: Když se hádáte s idiotem, je to trochu jako byste hráli šachy s holubem. Je úplně jedno, jak dobrý jste, ten holub prostě posere šachovnici, rozkope figurky a bude se tvářit, jako by vyhrál.

Haláček: Nečekejte na mě, jsem v nemocnici.

Fišerová: Jsi v pohodě?

Haláček: Jo, jsem tu kvůli synovci, nemůže chodit a mluvit.

Fišerová: Co se stalo?!

Haláček: Nic vážného, narodil se před dvěma hodinama.

Kubcová: Mám nového hada, jak ho mám pojmenovat?

Fabián: Co prosím?
Cože máš?

Janichová: Václav Hadel.

Kräussl: To zní jako přišernej nápad.
Arnot: Měli jsme i horší.

(Fabiánovi leze po ruce vosu.)
Janichová: Ajaj.
(Sroluje noviny. Řve do srolovaných novin jako do megafonu.) MÁŠ NA RUCI VOSU!

Valášek o Fabiánovi:

Plně mu důvěřuju.

Kräussl: Myslíš, že ví, co dělá?

Valášek: Tak daleko bych nezacházel.

(Vyučující vytvářejí plakáty na ŠVP.)

Pokorný: Hele, jaký písmo mám použít?

Janichová: Comic Sans.

Hakl: Teams New Roman!

Roleček: Klínové.

Roleček: Jsem ten nejzodpovědnější člověk v téhle místnosti.

Arnot: Včera jsi málem zapálil sborovnu!

Roleček: A přejímám za to plnou zodpovědnost.

Arnot: Mám dvě zprávy, jednu dobrou a jednu špatnou. Kterou chceš slyšet první?

Výšková: Tu dobrou.

Arnot: Pravděpodobně už to nikdy neudělám.

Bilancování online výuky

Karanténní doba online výuky byla náročná pro všechny. Mělo toto období i své světlé stránky? Jak jsme si během teamsových hodin vedli? Změnilo nás to? Na názory profesorů jsme se ptali těmito dvěma otázkami:

1) Jak se během karantény změnil váš přístup k výuce?

2) Jak se během karantény změnil přístup studentů k výuce?

Magdalena Janichová

1) Omezila jsem množství informací předávaných mnou „frontálně“, zadávala jsem práce k vyhledávání informací, k vytváření studentských prezentací – skupinově nebo individuálně, zadávala jsem úkoly k vypracování a víc individuálně opravovala. Využívala jsem videí pokusů na youtube a dalších internetových zdrojů. Naučila se některé nové postupy. Bohužel to spotřebovalo daleko víc času než běžná výuka, například hledání vhodných videí, kontrola prací studentů či psaní řešení úkolů (a nejsem si jistá, zda je studenti využili tak, jak bych ráda :)).

2) Velmi individuálně, výsledky pozoruji teď. Řekla bych, že největší negativní dopad měl tento styl na současnou sekundu – loňskou primu. Dříve, než si zvykli na styl výuky na gymnáziu, začal lockdown. Naopak u současné tercie a kvarty pozoruji, že velké mezery nemají, loni se jim dařilo nahradit i laboratorní práce domácími pokusy dokumentovanými videem, obvykle dost povedeným.

Jinak bych řekla, že kdo je pilný ve škole, byl pilný a pozorný i při on-line, u těch pohodlnějších studentů on-line ještě víc „rozevřel nůžky“ směrem k „hubeným výsledkům“. Jsou ale i výjimky, někomu prostě domácí klid a úspora času dojížděním naopak pomohla.

Nejvíc jsem litovala loňské maturanty, kterým ze závěrečného ročníku zbyla hlavně ta práce – příprava na maturitu a přijímačky. O radosti, jako je maturitní ples, večírek, ŠvP, bohužel přišli.

Michal Arnot

1) V řadě věcí posunula online výuka u mnoha učitelů IT dovednosti. Především z hlediska sdílení dokumentů, možností online konferencí atd. Mně osobně se líbí možnosti zadávání i odevzdávání úkolů přes Teams. Pozitivní dopad mohla mít nucená online výuka také v tom, že vedla k zamyšlení se nad tím, co, jak a do jaké hloubky probírat. Také mě zaujaly možnosti přednášek či soutěží (středečníky, kahoot) online, které mohou mít dosah k mnohem většímu počtu účastníků, než by bylo v normálním provozu možné. Celkově si však po roce izolace vážím každého dne, kdy můžu učit přímo ve škole a trávit se studenty i kolegy čas společně.

2) U online výuky bych rozlišil dva scénáře.

Varianta 1: Pokud by online výuka trvala například 2–3 týdny, považoval bych ji za jednoznačně přínosnou. Online lze dělat mnoho smysluplných aktivit a v takto krátké době by výuka mohla být téměř rovnocenná té prezenční. Negativní dopady by byly minimální.

Varianta 2: To, co jsme prožívali my, tzn. školy zavřené téměř rok, považuji za jednoznačně špatné. Dlouhodobá sociální izolace vedla u mnoha studentů ke ztrátě motivace, apatii, či dokonce k úzkostem. Sám jsem pozoroval, že někteří studenti, kteří jsou v rámci běžné výuky velmi aktivní a konstruktivní, postupně upadali do zvláště pasivního stavu. Myslím také, že si mnoho lidí odvyklo pracovat v takové míře, jak byli zvyklí v době před covidem. Zkrácená časová dotace a snad i méně úkolů v době covidu, to vše mohlo u některých studentů změnit přístup ke studiu. Po návratu do „normálu“ mohou mít pocit, že se na ně všechno sesypalo. Obávám se, že důsledkům covidu budeme ve škole čelit ještě dlouho.

Tomáš Fabián

1) Khan Academy je fajn, whiteboard je super, GeoGebra rulez.

2) Mnozí objevili výhody vypnutého mikrofону a kamery. Občasná rezignace. Ale v celku to šlo a chválím studenty.

Pavel Tatíček

1) Více jsem začal přemýšlet jednak o tom, co by si studenti měli z mých hodin odnášet, a jednak o tom, jak si vede české školství, a to nejenom v dobách krušných. K čemu jsem dospěl? Třeba jsem se, možná trochu paradoxně, utvrdil v názoru, že technologie nás nespasí.

2) Myslím si, že teď oboustranně pociťujeme docela radost z toho, že se konečně všichni zase vidíme, že

spolu nekomunikujeme naslepo. A vážíme si toho. Ostatně fakt, že při online výuce mohli mít studenti vypnuté kamery, doteď vnímám jako velkou chybu a zdroj frustrace především učitelů. Malinko studentům zazlívám, že nás v tom rádi nechali. Ale to bych chtěl asi moc. Změna přístupu? Výuka nefungovala optimálně, co si budeme povídat. Myslím, že všichni, tedy studenti i učitelé, dělali, co v rámci možností mohli a museli. Teď, v normálnějších časech, zaznamenávám jakýsi snad mírný všeobecný optimismus a chuť pracovat. Jen se teď modlím, aby se školy zase nezavřely.

Lucka Hachová (septima)

Je libo čaj či kávu?

Některé profesory si bez hrnku kávy nebo čaje na hodině prostě nedokážu představit, u některých se hrníček tak často nevidí. Někdo nosí stále ten stejný a někdo je střídá. Každý má ale svého oblíbence.

Poznáte, či oblíbenci jsou na fotkách? // Andrea Kubcová (kvarta)

Řešení: 1) Hudson 2) Tatíček 3) Janichová 4) Valášek 5) Binar

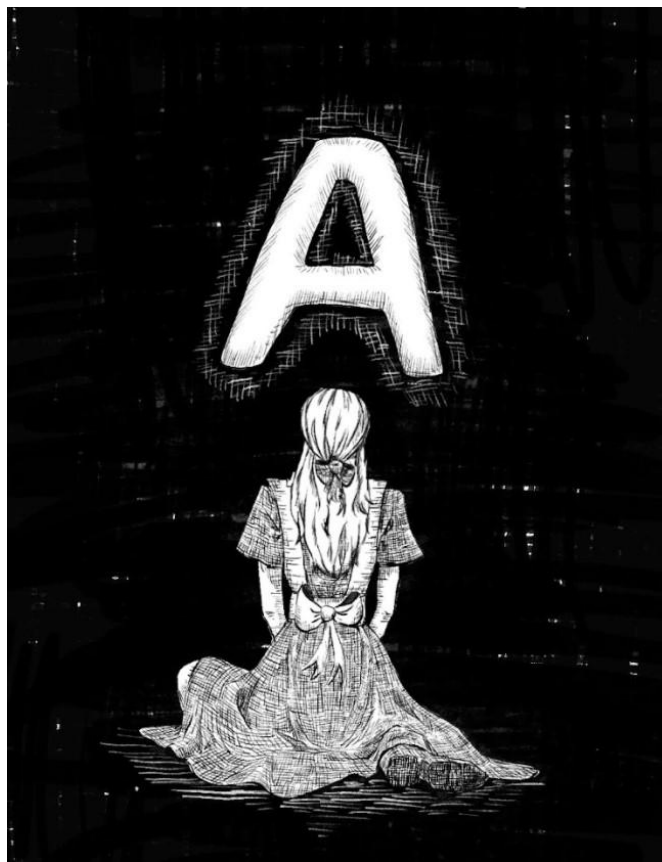
Alenka v říši online

Alenka padala temnou králičí dírou. Od té doby, co do ní skočila, uběhly dlouhé hodiny. Nebo měsíce? Roky? Už ani nevěděla. Chtěla jen, aby její dlouhý pád skončil. A on skončil. Dopadla... do měkké postele? No, ano. Díkybohu. Místo, na kterém se ocitla, jí nebylo nijak cizí. Jednalo se o její vlastní pokoj. Bílá postel s čerstvě vypraným růžovým povlečením, nadýchaný bílý koberec, knihovnička plná jejích oblíbených knih a všudypřítomná vůně barev. Chvíli si dokonce myslela, že celý ten pád byl jenom sen. To ovšem jen do té doby, než se pokusila vzít za kliku od dveří. Samozřejmě, že nešly otevřít. Alenka se uchechtla. Jak si mohla myslet, že zrovna tato králičí díra ji zavede do již známého světa? Každá přece vedla někam jinam. „No, alespoň že tahle říše je zatím celkem normální,“ řekla si pro sebe. To ale ještě netušila, že tento zážitek se podivností brzo vyrovná i kdejaké říši divů.

Po chvíli polehávání, čtení a bezmyšlenkovitého bloumání po pokoji se Alenka začala nudit. A není divu. Obvykle se do pěti minut objevilo mluvící zvíře nebo netvor. Tady ale stále nic. Uběhlo několik dalších hodin. To už to Alence přišlo velmi podezřelé. Rozhodla se zjistit, zda by se nedalo utéct oknem. Roztáhla krajkové záclony. Čekala džungli, moře či nějakou podivnou iluzi. Za oknem se ale navzdory veškerým jejím předpokladům nacházela celkem obyčejná ulice. Jen s jednou zvláštností. Byla naprosto prázdná. „Že bych tady byla úplně sama?“ zeptala se Alenka.

Dlouhou chvíli trvalo, než si všimla počítače na stole. Jak to, že ho neviděla předtím? Byl tam vůbec? Alenka zadoufala, že by to třeba mohla být cesta ven, na kterou čekala. Nedočkavě notebook zapnula. A... nic se nestalo. Nebo alespoň nic velkolepého. Na obrazovce se jen objevil nápis, který hlásal „Sejít se“. „Tak přece jen tady nejsem sama!“ pomyslela si Alenka a okamžitě na ikonu klikla.

Svět se začal měnit. Nejdřív se v místnosti nápadně setmělo. Následně stěny pokoje začaly mizet a brzo je následoval i všechn nábytek. Po pár minutách už Alenka stála na úplně jiném místě. Pevné bílé zdi nahradila černá prázdnota rozprostírající se do všech stran.

Jediná věc, která zůstala na svém místě, byl stůl i s počítačem, na kterém teď oslnivě bílým písmem zářil zase jiný text, „Opustit schůzku“. Uběhla asi minuta, když Alenku vyděsil hlasitý zvuk, který se po tom prapodivném místě s ozvěnou rozléhal. V temnotě nad její hlavou se objevilo jedno výrazné písmeno A.

A ticho. Vteřina. Dvě. Tři. Minuta. Ozval se hlas. „Haló?“ A zase ticho.

„Haló?“ opět ticho „Slyšíte mě?“ Alenka se nadechla a váhavě spustila: „Slyšíte vy mě?“

A opět ten dětský hlas: „Ano, slyším“ Minuta. Dvě. Tři. „Jste stále tam?“

„Ano... Jsem.“ „A kde jste?“ „Nevím, kde jste vy?“ „Je tu tma,“ odpověděl dětský hlas.

„U mě taky... jak se jmenuješ?“ „Alenka.“ Alenka se usmála „Já jsem taky Alenka,“ řekla. A v tu chvíli si to uvědomila. V tomto je zkouška této říše. V izolaci. Tohle teď bude její jediný způsob komunikace.

Ten první hovor trval asi patnáct minut. Ani pro ni, ani pro tu druhou Alenku nebyla pohlcující temnota nijak příjemná. Znovu se připojila až za několik

dní. Dohnala ji k tomu samota. Tentokrát mluvila s jinou dívkou, asi v jejím věku. Měla s ní opravdu zajímavý hovor. Nikdy se s jinou Alenkou nesetkala, tudíž ani neslyšela příběhy z říší, které nenavštívila. Teď to konečně bylo možné.

Za dobu, co Alenka v této říši strávila, vyslechla stovky neskutečných příběhů. Stále ji ale trápilo, že si k nově poznaným cestovatelkám nemohla přiřadit tváře a z toho, že nemohla vyjít z pokoje, také neměla radost. Tak si pořád dokola opakovala: „Normální cesta trvá tak měsíc, brzo odsud budu moc vypadnout.“ Ale uběhl měsíc a stále nic.

Jeden pokoj, čtyři zdi, stokrát čtené knížky a anonymní hovory. To bylo všechno, co měla.

Dva měsíce, tři, čtyři, půl roku. Schůzky s jinými Alenkami byly její jedinou útěchou. A stejně se nejspíš cítily i ostatní dívky. Byly unavené a dychtivé po nových příbězích. A tak Alenka poslouchala a vyprávěla. Uběhl rok a Alenka už si na tento způsob živo-

ta začala zvykat. Naučila se užívat si několikrát čtené knížky, vytáhla starou flétnu a začala na ni hrát, psala příběhy. Nakonec tak strávila skoro dva roky.

Když se jedno ráno probudila na zahradě svého domu, cítila úlevu. Ale zároveň se bála. Po tak dlouhé době v izolaci zapoměla jak žít. Normální svět pro ni byl jako říše divů.

Nevěděla, jak mluvit s lidmi z očí do očí, a jakýkoliv prostor větší než pár metrů čtverečních pro ni byl ohromující. Na druhou stranu si teď začala plně uvědomovat, jak skvělé je být venku na čerstvém vzduchu, a ve svém pokoji chtěla trávit už co nejméně času. Začala si užívat lidský dotek, slunce na tváři a všelijaké vůně mnohem víc než kdy dřív. Každý den se snažila vyzkoušet něco nového a nikdy nepromeškala šanci někoho obejmout.

To všechno s ní udělala říše online.

Ema Tillová (kvarta)

Mikroreportáž

Srpen v zemi sněhu a ledu

„*Budu to ještě umět?*“ tážu se sám sebe, když ve třech tisících metrech nastupuji do lyží. Nestál jsem na nich bezmála rok a půl, takhle dlouhý půst jsem ještě nezažil. Teď mám za sebou stanici kabinkové lanovky na Hintertuxském ledovci v Tyrolských Alpách a před sebou širokánské sedlo Riepensattel, do nějž z obou stran stékají souvislou vrstvou sněhu pokryté sjezdovky.

Jet si v létě zalyžovat je náročné hlavně organizačně – především musíte přesvědčit alespoň část rodiny, že je dobrým nápadem vyměnit pro jeden na dovolené trekové boty za přezkáče a letní turistický outfit za středně bytelné lyžařské oblečení (nahore může být klidně o 20 °C méně než v údolí). Další důležitou součástí přípravy je narvat veškeré příslušenství do auta a na místě potom číhat na ideální den, protože chytit bouřku nebo mlhu úplně nechcete. V den D se pak doporučuje co nejčasnější nástup, neboť sníh brzy měkne a taje.

S vědomím výše vyřčeného se nabízí otázka: stojí to vůbec za to? Jsem přesvědčen, že ano. Nejvyšší bod střediska, jenž se nachází ve výšce 3250 m n. m., disponoval během mé návštěvy v první polovině srpna 145 cm sněhu; vyložene špatně

sjízdna byla jen polovina jedné ze šesti otevřených tratí, na ostatních se s přihlédnutím k ročnímu období jezdilo dobře nebo až výborně. K tomu připočteme nádherné výhledy, pěkné počasí, dobrý oběd – a na krásný, mírně exotický zážitek je zaděláno.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Více informací a fotografií naleznete na <https://snow.cz/strediska/reporty/7008-hintertuxer-gletscher>

Vytržení panny z Barby

Kláštérní soubor zdánlivě křehké řádové sestry (M. Poulová) a autoritativní matky představené (L. Trmíková) v režii Jana Nebeského uvádí Divadlo v Dlouhé po několika covidových odkladech od června 2021. Nevšední představení bohužel vzbuzuje rozpaky.

Problém této inscenace vidím v samotném textu, který je dle mého názoru značně zastaralý a dnešnímu divákovi na hony vzdálený. V synopsi na stránkách divadla je otázka „Jak působí její volání [myšleno volání panny z Barby] na nás, lidi putující tekutou dobou 21. století?“ Právě že třeba na mne prakticky nijak; a to nikoli proto, že má ve hře asi tak dvacet vět, s tím vlastně vůbec nemám problém.

Zakopaný pes je pro mne v tom, že tvůrcům se nepodařilo odpovědět na otázku, proč inscenovat právě tento příběh a proč právě dnes. Zřejmě zamýšlené poselství (panovačnost a upjatost versus nekonvenčnost) jsem pochopil, ale jinak mne toto představení ani přes dobré herecké výkony (zejména L. Trmíková, Š. Fingerhutová a M. Zavičár), zajímavou režii, scénografii a svícení bohužel příliš nezasáhlo.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Zákon lásky

Dokument režisérky Barbory Chalupové sleduje přibližně tři roky trnité cesty iniciativy *Jsmé fér* za uzákoněním stejnopohlavních sňatků. Kamera Šimona Havla natáčí celý proces především z pohledu jejích členů, není tak nouze o zmatené strejdy z SPD pletoucí si gender s pohlavím, obřadně nábožné scény z kostelů, z nichž jeden je kýmsi propůjčen Janě Jochové z ultrakonzervativní Aliance pro rodinu, nebo veledůležité schůze studentského i normálního parlamentu. Na druhou stranu se Chalupová nebojí ukázat ani sebedojímavé proslovy liberálů nebo třeba rozporuplným úspěchem korunovaný pokus o společné skandování na jedné z demonstrací.

Film je překvapivě silný v místech, kde nikdo nemluví – pěkně je například ukázán kontrast mezi pochodem pro rodinu s výhrůžným bubnováním jeho předního voje (plus separátním, vysloveně náckov-

ským minishromážděním) a rozjuchaným duhovým procesím. Závěr pak dobře ilustruje radost, že zákon postoupil alespoň do druhého čtení, smísenou s hořkostí, že v nové sněmovně kvůli liknavosti poslanců pojedje stejně celý proces odznova. Bude-li dolní komora po podzimních volbách podobně rozpolcená a neochotná rozhodnout, jako je tomu nyní, bude to ještě pořádně kymácivá jízda.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Vojna a mír

Inscenaci Tolstého *Vojny a míru*, režírovanou Michalem Dočekalem, uvedlo Divadlo ABC v září 2020. Pokus vytvořit z románu takového rázu záživné divadelní představení se zprvu jeví jako dosti odvážný počín, nicméně tvůrcům adaptace (I. Klestilová, M. Dočekal) se zredukovat přes 1400 stran do tří hodin podařilo bravurně. Rozdělení příběhu do několika částí jej předurčovalo k tomu, aby měl dobrý spád, takže jsem si během večera vůbec neuvědomoval jeho neobvyklou délku. Scénografie byla decentní, přesto prostředí imitovala více než uspokojivě, osvětlení a efekty však občas působily až moc teatrálně. Hudbu nelze popsat jinak než jako skvělou.

Spletitý příběh vypráví o osudech v ruské aristokratické společnosti, střetu ideálů a životních utrpeních v období napoleonských válek. Obzvláště výrazná byla postava Pierra Bezuchova (Viktor Dvořák), jehož charakter mladého idealistického intelektuála působil téměř nadčasově. Při jeho interakcích se zaslepenými šlechtickými rodinami byl poté tvořen poutavý kontrast, kterému jen dodával sílu obrovský osobní vývoj postav v průběhu příběhu. Přestože byly scény prokládány odlehčeným moderním humorem, nepokoušelo se divadlo o žádnou modernizaci románu, což jsem uvítal.

Jakkoliv jsem se při hodnocení snažil neznít jednostranně, tato inscenace se dle mého nasmírně povedla a s chutí bych na ni šel ještě jednou.

Mikuláš Peroutka (kvarta)

Vina?

Původní českou hru z pera Daniela Majlinga uvádí Dejvické divadlo od června 2021, režie se ujal Ivan Trojan. Představení sleduje herce nejmenovaného souboru po premiéře Utrpení mladého Werthera. Jeden z nich (V. Neužil) předstoupí před ostatní se šokujícím přiznáním a po následné tragické události se v jeho hlavě i okolí začínají dít děsivé věci...

Velká část první půlky diváka ukolébá do té míry, že si říká, jestli se nedostal jenom na nějakou nezávaznou konverzačku. Pomalu se však ukazuje, že na jevišti je cosi v nepořádku, atmosféra zvolna těžkne a moment těsně před pauzou vyrazí dech. Druhý poločas bych shrnul asi tak, že se mi snad ještě nestalo, abych se v divadle vysloveně bál – až na Vině.

Wow! (Ano, tahle minirecenze je zoufale nekonkrétní – nerad bych vám totiž, drazí čtenáři, něco nechtěně vyzradil. Takže běžte na Vinu, nebudete litovat!)

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Všední prosincové ráno. Sazečka Porgazeenu sedí s počítačem, espressem a teplým štrúdlom v kavárně Liberál, venku sněží. Je advent, za chvíli prázdniny, Vánoce, radost. Všechno dobré. Jen ten prázdný pruh pod minirecenzemi ruší dojem pokoje. Co s ním?

A to je důvod, díky němuž se zde dozvíte o příležitosti, jak se třeba jednou dostat do minirecenzí! Loni probíhal v komorním počtu seminář **tvůrcí dílna Emila Hakla**. Sečtělému porgánovi snad zavedeného

současného spisovatele nemusíme představovat. Nadšenců nebylo mnoho, a tak se seminář letos neotevřel. Několik statečných ale přesto vyjádřilo vůli pokračovat, a tak máme v plánu ve scházení pokračovat (včetně pana Hakla!). Bude to pravděpodobně zhruba jednou za 14 dní někde v kavárně v odpoledních až večerních hodinách. Chtěli byste se k nám přidat? Nebojte se napsat na krouzkova@porg.cz nebo zajít za mnou do oktávy (nejnižší holka s nejvíce vlasy).

PERLY SVINÍC(M)

Hillová

LH: ...ono se totiž občas stává...
No, vlastně se to teda ještě nikdy
nestalo.

(o míčku, kterým se někdy při hodi-
nách němčiny házelo)

LH: Míček je stále v covidschlafu.

Škrášek

(o Zenónových paradoxech)

PŠ: Vy se těšíte, až vám skončí filozofie a
půjdete domů nebo na pivo... Ale nikdy
tam nedojdete.

PŠ: Je Ilias a Odyssea větší umělecký dílo
než pornografie, kterou si koupím tady v
trafice?

PŠ: Já bydlím s malou šedivou myškou v
garsonce na Jižáku a Franta bydlí ve vile
na Ořechovce s reprezentativní blondýnou
90-60-90.

PŠ: Když se budete dost snažit a dost
dobře učit, může se z vás stát stůl.

Žytek

Ukáže na tabuli, kde je na-
psané „nic“.

JŽ: Tohle jsme zatím stihli
udělat.

(na konci hodiny)

JŽ: Tak zase příště, koblížci.

Tatiček

(Čekáme na MŠ.)

PT: Ondro, dojděte za ní a odtrhněte ji od
toho proutníka!

PT: Co tady děláte?!

ZŽ: No, jdu přednášet o miminku.

PT: Já ale žádné nečekám!

PT: No vy tam, Roberte, máte na úvodní
stránce rovnou prázdnou kancelář, tak mi
přijde, že to je spíš katalog podlahových
krytin než časopis z prázdnin.

PT: Lído, vy to nemáte barevně...

LP: Ona ta tiskárna odmítala tisknout barev-
ně. Já jsem na ni byla fakt naštvaná.

PT: No a vy, Vincente?

VŠ: Nám taky došla barva.

PT: A vy s Lídou sdílíte jednu domácnost?

LP: Ne, ale já jsem mu to tiskla.

VŠ: Nám totiž doma nefungovala ani černá
barva, tak mi to přišlo lepší černobílý než
jenom bílý.

Švejda

(Ukazujeme si hru, kde
jde o oblékání princezny
na ples.)

LŠ: A pro chlapce bude
místo oblékání varianta
se svlékáním?

Hakl

EH: Vy jste ostříhaná, že jo?

RP: Ano, docela dost.

EH: Já si říkal, jestli jste to vy.

Uhlíř

ŠU: A co posloucháte?

KD: Pop. Dua Lipa nebo Ariana Grande...

ŠU: Nebojte, z toho vás tady vyléčíme.

(při vracení testů)

ŠU: Jednička. Příšerný. Zabit.

Huliciusová

(Všimne si VŠ, který se v počítači šfouřá nožem.)

AH: Jste si jistý, že to, co děláte, děláte dobře?! Jestli je to oprava, tak potěš pánbůh. Kdybych se o něco takového pokoušela já, tak začne hořet...

(o výletu na Dívčí hrady)

AH: Bylo od vás velmi vstřícné, že jste nespadli ze skály na koleje.

(FK si všimne, že AH si všimla, že je na telefonu.)

AH: Celou dobu na vás koukám a myslím na mýho psa, protože takhle vypadá, když kadí do květináče a myslí si, že ho nikdo nevidí. Máme čivavu, je obzvlášť šeredná.

AH: Je to velmi vošajstlichózní.

AH: Tohle jako bude ještě někdo jíst? No mně je to jedno, já jenom že vám tu na zemi bydlí oběd.

AH: Kdo je vaše morální autorita?

KK: Oggy z Oggyho a škodíků.

AH: Ježíšmarja, člověče, vy už dneska radši nic neříkejte.

Fabián

(o lehce dutých zrcadlech)
TF: Takovýhle zrcadla používáte, když si potřebujete ráno namalovat obličej na hlavu.

(k úloze Dáma s tygříkem)
TF: Já vím, že vám se to zdá nepravděpodobné, ale existují země, kde vládcí nelžou.

TF: No a v tuhle chvíli se nám tady už objevuje limitní nuly zprava a zleva. To už nejsou takový ty rasově čisté nuly.

Scholz

MS: Máme posledních nula minut – takže si napíšeme...

MS (rozdává velmi dlouhou písemku): Nebojte se, nejsem fanatik!

Arnot

(o Františku Krieglovi)
MA: Ve čtyřicátém osmém to byl velkej bolševik, předtím to byl Žid, no Žid to byl vlastně vždycky.

(MA se ptá JK, co bude dělat o prázdninách.)
JK: ...tréninky 2x denně...
MA: 2x denně? To spíš týdně, ne?
JK: Ne, 2x denně, 5x týdně.
MA: SK Terezín...

Kubcová

LK: Pokusíme se, abychom nespadli v neutišitelný smích nebo brek...

(o andulce v biologické laborce)
LK: Pan školník jí o víkendech pouští rádio.

Duch staré vrby

Kousek od malé vesnice
je rybník se starou vrbou.
Tam za úplňku měsíce,
scházel se on s láskou prvou.

Tam na mole vždy sedával,
do vody s úsměvem hleděl.
A jenom na ni čekával,
když už jenom starý výr bděl.

Měsíc svítil na obloze,
odrážel se na hladině
vody, která šumí stroze
a teče líně, nečinně.

Pokaždé až do svítání
povídali si o strastích
a trýzních svého bývání.
Přitom snili jen o slastích.

Tři noci po Božím hodu
řek jí smutně, přesto klidně,
o blížícím se odchodu
na dlouhou pouť v cizině.

Ukradl jí pentli z vlasů,
objal ji ještě naposled,
chyt kolem útlého pasu
a věnoval skleslý pohled.

Zamával jí stuhou rudou
s příslibem návratu.
A od té doby pod vrbou
čeká dívka v bílém šatu.

Markéta Šídlová (sexta)

Porgazeen 78, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Fantys, Ema Fischerová, Lucie Hachová, Michal Janočko, Klára Jánošíková, Julie Kozmíková, Andrea Kubcová, Dominik Kučera, Daniel Mitrofanov, František V. Novák, (u_u), Eliška Palušová, Mikuláš Peroutka, Andy Poláková, Lukáš Svoboda, Markéta Šídlová, Ema Tillová, Adam Tran, Vojtěch Voska, Eliška Vystavělová, Louis Zamazal (+ sborovna: David Hudson)

Sběrači perel: Antonín Drlík, Michal Janočko, Lída Procházková, Markéta Šídlová, Vojtěch Voska

Ilustrace: Ema Fischerová, Teri Hachová, Linda Jechová, Lucie Slámová, Kája Štefková

Fotografie: Andrea Kubcová, Rapid Libeň, Vojtěch Voska, Michaela Stoilova

Titulní strana: Teri Hachová

Šéfredaktorka: Klára Jánošíková

Sazba a grafická úprava: Pája Kroužková

Korektura: Pája Kroužková, Lukáš Svoboda, Rebeka Zábranská

Propagace: Andy Poláková, Vojtěch Voska

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: janosikovaklara@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Porgazeen 78 vyšel v prosinci 2021 v nákladu 170 výtisků.